

יב' בקדלה מ', כגון קנפה כי קנפה הוקרת כל קידותיה. הילג בדרכו מילוי ז"ל סיח מומל⁵ הס יט נמצאל בקדלה כ' פעמים מ', כל קניפה מומרת שנטיפה חינה הוקרת חילג עד מ', והס יט נמצאל מ' נצעל חום מותם כ' מותם. חמס גירין ליש לה קדרה רומרם מקדלה ויעשה, אך מותם חוט אלימה טפש מעכמתה מלקבז פיעיטה. וככל יט לא מות שחה לפיק שמתה מונען ומונעת מהמת העלינו.

ל

כז

נבר לרוגני דניריך. ולי מטה יקרו חמלין. כוטל יקימון מלין. ועל מי נט' יקס מילין. טמןמי טמאנט טמאנט. כי נפי אטמע דוגמאנך נט' ריחמי. מוקול חכמה מממלון ממקומתו.¹ עץ פדעת עט' יוצל יטלא יונקתו. נמל עדין יעלה על צפה. יכל לחדתו פסי' פס' נמלול ועלאו למלופה.

מה' שכתנה טמאנט נטס ר"י ז"ל זמופטום מולין² גטי ינקטה קדרה טריפה, והיכל דלית לי' מלה כלל כדרה לנחו מילר קוח. וגס מדלול קמי ס"ה ניטלה. וליכל נמיימר דס"ה מדקמי גטי טמול ינקט טריפה נטלא כדרה. ומוי מדקתי נטלא הכלוד וצעין קוית נמקוס מלה מילן דלי נט' נטלא הכלוד. חף עט' גב דלית לי' מלה כדרה וגס פכטיל שמי מלילות.

דע לך כי ספירושות נמלין טהורה הס פירושות תלמידים צעלן טמאנט כל גראן ולטו ליטנק ונטלו צמיין גדוין. ומלהים פירושות לפני הרכ ראי פרך וטהר גדוילס ז"ל והן נטמוון עליהם, כי יט' פירושת ראי' טמאנט ז"ל ונלו כמאן. הילג כל השבויין ציט נמללנו כמו' זאנ' ייטלה קדרה טרפה וכן טמי מלילות. וטערעה לדמג טעט לאטס גויה, וכי קטרוףט מלי' צהדר וטעל נק' טריפה ה"ע"פ צהליין חכם. ומש' סכט גמלל קמי ס"ה ניטלה, ט"ע' נט' קמי ייטל כלג וסיליה וצדקון. ה"ע"ג לדטמול קמי נטמאנט ייטל כטהר וקמלה נטמאליה ינקט טריפה, ה"ע' מדרמין נטראפתה וטה. ומש' סכט גמבד, מדרייל מטס מטמע דגעין צאה קיס' הכלוד נמקוס טהמרה מיליה. ולטמן דהמאל קוית נמקוס טשייה גס גויה מג'ין קלם מן' סכט נמקוס מלה, הילג צמארין טיחלן ממו' קוית נמקוס טשייה מיה.

כח

[*וועוד¹ יעדנו ראי' עט' עניין מה טהירנו לטזטינו ז"ל]
על עניין סמירכל לי' חיל' מל' צדוףן מילין

⁵ חשובות פסוקים ומנהגים, ב, חילק הפסוקים סי' עב-עג.
כז 1 צ"ל "מחולתו". 2 מב, א ד"ה ניקב. ולפנינו שם להפוך.

דינקה טרפה וכל שכן ניטלה.

כח 1 נושא השאלה (עד "הדין מבואר") נוסף על פי כי (א. ע' 13).

סימן זה הוא המשך לשדרה השאלה ששאלנו מוקדי בילדות,

שהחלה בה כלל ג. י. עיישי. 2 חולין מה, א.

כד

וששאלת¹ ציליס טרופות נקערלה וממלון קויט דס על חמלהן כל חמץ מטה ותקטה טקהה חמלהן מומר הס נלה. טסהה ילה לי כל צויס טרופות נקערלה חייו ניכר הס חמוץ דצלול תילול נכלול ומקהן דמלוי מומכללה. וטפלו כטלחם חמלהן חמלוון טאו דק וטול נמערכ וטמל נקערלה ונעקה כל מוכו. וטוטס כנפאת

אשר בן הר' יהיאל ז"

כח

ומה צהילת צאו מינאג פצוט צויה טהיר צו' נטול צב' טהיר צב' נטול ניקול גוון. מינאג זה ג' ימיס הס טהיר מטהנו או גמלין או מדריך או גמלון. מינאג זה ג' ימיס צמאנט¹ כי מטה חלי' צמאנול, צמאנט או נטל נטלא כוון קה. הילג נווגן צהילתנו וצמאנט עט' פ' לג'ויניס² סכט צב' טהיר צב' ג' ימיס צו' מלימה צנולר סטס צמאנט וטויו יויה עט' ידי מליחת וטוקור. ולט' מליר מלטונורק ז"ל³ התיו צב' דטל' הס נט' יט' דס למון סי' דס האטעריס צב' פילך ומומל. חילג נטלא צקדרה טוקור דלע"פ צהליין פולט דמו עט' ידי קדרה.

וכפotta וקערות צל עט' צהילו נט' צב' פילך ומומל. חילג נטלא צקדרה טוקור
רומפין ומומל נט' צב' פילך.

אשר בן הר' יהיאל ז"

כו

¹ בני טיהה, צהילת עט' הילפּט מולגת הס יכולין נחת נטטה צב' טהיר מטה קדרה צל צב'. נטה לי צהילו וטפלו נט' צב' טהיר ס' טהיר טהיר קדרה, כי סייע טהולה מין צהילפּט צו' כמו מיל' נט'. כהן נט' צמאנט¹ מיל' נט' צמאנט² זעמה טמלה, וטולר³ נט' יומן. צריכס צב' טמאנט טמלה. וט' מזיע מטממה הס טמלה זעט כל צב' טמאנט טמלה. ועוד צהילו נט' צ'עט טהילס טהילה, קפה מיס טמלה. מכל צלן צמאנט דזיעט סי' יומן ס' טהילס טהילה, קפה מיס טמלה. ומכל צלן צמאנט דזיעט סי' יומן ס' טהילס טהילה, קפה מיס טמלה. כהן צב' טהיר מטממה מן' סדרכ' מזועז צהילו דצל. נט' צמאנט הילפּט צב' טהיר צב' צהילו וטה זא' צב' טהיר צב' טהיר צב' צהילו דצל. נט' צמאנט הילפּט צב' טהיר צב' צהילו דצל.

כד 1 חביבה והטור יוא"ד סי' ט.

כח 1 מונגה זה מובא בשם ר' יואל הלוי בשם "הרשותים", וכן בשם מהדורם מרוטנבויג. ראה חשיבות פטוקם ומנהגים ל"מ מרוטנבויג, ב, חלק הפסוקים סי' לו – ל' ובהערות המהדיר שם. 2 ראה שם סי' לג' ובהערות המהדיר. 3 שם סי' לג' – לה.

כח 1 מ"ב. 2 בהרוצאת וייציאה בכ' נוסף כאן: "פי' של מים שאובין". 3 שם נוסף: "בלומר מרחץ של מי מעין". 4 מ"א.

קנפוחה לרנן חלול ננדון וזה אין נרלה נתקול השנאל כלול. ועוד היה קנוו שטחוטן זוגג טקה סקי מקור טאו מומל וטהי יקודה זוגג חנו מזיד ותע"ג דמגטן צפזם קים רפי הפל פ"ע ליכו מוקומת להורייתם דהה קי"ל לדמאלין סואלי.

ומה צהילם הם ערווי מתכליין. מועליין ומליין כלום. הילדה ולתי דהין מועליין לוטס צעל קמיין נצבל נצצת ע"י עלוב הילן ציוס גנטזי. היל נסקדיס ולצבל ציוס חמיצי זה. דמייך יצבל מי"ע נצצת צעל נורין טהרי יכול נצבל נמלח צהפלר טהאות מול. וכ"ט לדין לדיעין נקביעת דירמת. וכן מהמרו בירטליין¹⁵, נצצת קרטונס קמיין ע"י נצצת לרומקה גם קמיין¹⁶.

הופה מי"ט לרוטן לו"ט צי הכל חד לכתלה צאניסס קנוו וצדיעס מליאין לו ומפללו צמויל תלג דבעריס מסול צאניסס דהאמילו נס רנן עפי ממoid לפַי צעלס מיל שענימה בכל יערומו ויסתתקע צס ערוץ היל סמוייל חיינו מזוי וס עדר סיוס גם יעזור פעס מהמת כמו אטמאז וס קרמאנז'ס ו"ל. ואין לאקוול נצמן האטרא מיפוי צאניסס נאכלס ממנה מעט סיוס טהרי שעהינה ו גם דימתה נצעת שטיטה צעלס נצעת טהיטה קיה ליריך לנו צויס הפלו לכוים צבר מומל טהה לסתמוץ וס נצעת שטיטה גם קיה ליריך וטמא מזיד כוון וליזון סכזר עדר מומל ומה צהיל ממנה מהר כן חיינו מזול ווילק ומזה צהילקו שעהינה קיינו צמעריס וויפא נורין טיסום ומזול וויפא נורין סיוס ולמר שלהונס מסיס לממל צטמלה סימה כוינו נצבל קאניס צערמאה וטהי גוונל

סימן רנה

ישנו לך מני גמגלהה למלה נקמיה לרץ מקדש לך זיה זיל קלילטו וקניליגו כי קבלו. ומלילין סמס דבקליין נמוד גמיגי טהיל ננטה זבל. ונקוורה למוד נמי גמיגי דילמלה מנטה להו גבורה וטהתי נאו לדי מקלה. וטס נטמיס צל צכל קנטה סמס ייס להול טהפלר מהר טרפה, כל אבן צקמת יינס עטמו צהילו נאנלה וטהפי נטמאל צנטמאנה נורלה למלה גמלהו וטמעו¹⁷.

ומה צטמלה טהין כהן עטמו קיין היל סזיעטה צלו. זה קיה ציענה קיונת מהמת הלהום צעל ע"י מוס וכדמן צפ'¹⁸ צני דמאנקינן¹⁹ ווית נטיס צוורות ציון ומעורות טוורה וכו'.²⁰ היל היזעה טוילות מן סמאקין טהיר סוח צמאנקן עטמן²¹ וכדמן סמס²² מלץ טמלה זיעטה טמלה וטווורה צלי יונק²³ צטזית וטהיט מזע מהמתה הס טמלה זיעטה כל הצעית צטמלה טרפה. ומון נמי סמס צפ"ה²⁴ הילקה צטיו²⁵ דיליה טוירות ומגיקס צקדירה טמלה הס סייעו ידים טמלה זיעטה ידים טמלה ומגיקס נקדירה עהוורה הס סייעו ידים צקדירה טמלה ר' יומאי הומר הס נטעו וקי"ל כמ"ק.

ומייהו היל נטמאל קדרון לאין מפלה וילק ויטרוף נטאל קדרון. והיון נטמאל קדרון לאין מגדל גממין. וכנער צטיל וס קרכט זס זל פ"י מטלחות טומלה הילכין²⁶ וכטב צלטונו כל העולות מן סמאקין מטוקן סוח צבוב. וכן פפרק כל האטאל צנילימט דטיפם חלע צנטלה על חתימות צבר מני סמס היל ר' נרמן דנלי ר' יקודה צעל גער ולטם ספה דהילמלה כל צקמה צקדירה קרי סוח צהיל נער מותה וטהו נסן, צברנו נמי לאקוול. לו דלמלה כוון דטומלה קילם צכון נמי קיל. ופטנין ליה מסהו גערל דלגר היליאס סמס יין

טו, טז. 6 סב. ב. 9 א' מה שכתב עפ"י ד"ר כאן ביד דוד ח"א עט' פא. 7 מ"א. 8 * ד"מ יוז"ר ט' קרבאות ז, ש"ע וט"א שם טיף' כד. וע"י בע"ח או"ח ט"י תמו סק"ג. ור' פסק הפנו בעניין חזש ובשו"ת פנוי (שלו) סי' ז-ג. 9 מ"ב. 10 ויקרא א, לו-לה. 11 מ"א. 12 צ"ל: פ"ז, היל' ב. וע"י דב"א ח"ג סי' גג. 13 חולין קת. ב, קט. א.

77 עוד שאלת אותן המים שקורין איג"זiah אודידי"נטי שעושין אומנים עובדי כוכבים לרפואה מעקרים יודעים ובתחרוכת יין נסן. אם מותרים בהנאה דרך רפואה שלא במקום סכנה. דאין עצמות היין בהן אלא הזיעה שלו העוברת דרך הסטפנות ואותו היין שהיה אודום בחכלה נשנה והיה למים והלך טumo ריחו וממשו.

תשובה כל היקורי ע"ג הפלס' נטלו וטיו הפל פלון הפלס' לדהמליין צטלי מכם ממולס¹ כל האטראפין הפלן מומל חוץ מענלי הפלס' לדהמלי ע"ג ציון דכמיכ' צב² ולט' ידק ציון מוממה מן החולס להין ליאנות כל הפלין צהפללה. וכן נמי צמאנקן ע"ג דמן סמס ר' יומאי הומר צומק וזורה לדורו לו מטיל לט. מהלו לו לו סוח נטאט' זכל וכטב זכל ידק ציון מלהומה מן סחלה. ומטגע צמאנקן צמאנקן צהפללה. לדהמליין סמס⁴ היל נטמאל קדרון ר' יומאי והיל נטרוף נטאל קדרון. מהלו לו מסס לר' נטמאל קדרון לאין מגדל גממין.

ויאין נטטטט וטלוי לא"ג היל סוח צכלל לאקוול. צכלי מקלומט ע"ג סוח וסמס יינס סלי סוח ממול מדרכן כודלי יין נסן, לדהמליין צפראן צמאנקן דע"ג⁶ הצעיעת להו צכטו לממס יין מהו, מי דהמליין ציון לדהמלה ממול ליין נסן, צברנו נמי לאקוול. לו דלמלה כוון דטומלה קילם צכון נמי קיל. ופטנין ליה מסהו גערל דלגר היליאס סמס יין

15 שבת לח. ב. 16 ביצה פ"ב ה"א (י, א). וראה הערת הבהא. 17 * הרץ ריש פ"ב דרכיה בר"ה מניח ובר' הביא להר ירושלמי משמשה ר"ז זיל, וע"י ג'כ' בב"י או"ח ס"י תקכו בר"ה הא"פ וכור' אובל בירושלמי שלפנינו לא נמצא והורק ריש דברי הירושלמי המובא בר"ש הוא בירושלמי ביצה פ"ב ה"א. רנה 1 לד. א. 2 דברים י.ח. 3 מג. ב (פ"ג מ"ג). 4 מדר. א. 5 דהה ב.

ב. כט' 19/10

ולגב משאת בנימי ממשאת כלם

ספר משאת בנימי

והם שאלות ותשובות שהחבר האשל הגדול ברמה,
מושלג בזקנה ובתכמה, מימים ימימה,
בתורת ה' תמיימה

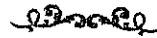
הלא הוא הגאון בישראל היישר ר"מ ואב"ד
 Mahar"d בנימי אהרן זיל ה"ה

ולמען אשר דורשי ה' לא יחסרו כל טוב העתקנו חידושי
דיןים מכתבית יד הגאון המחבר מה שמעאננו כתוב על
הגלוין בשולחן ערוך שלו בכל הד' טורים.

ועטרת זקנים בני בנימ הלא הוא בן בתו של הרב המחבר ולה'ה
הר"ד ישראלי יצחק בן הגאון ר"מ ור"ג מהר"ד חיים מנחים מנ"י
אשר הגיחו זוקקו כדי ה' הטובה עלי

נדפס פה בק"ק בין מלכा למלכא
בר"ח חשוון שצ"ג לפ"ק

נספח שער דפוס הראשון קראקה צע"נ

מהדורה חדשה ומתקנת
באותיות מאידוט עניינים, מוגה ומתוקן,
עם הוספת מראי מקומות, מפתחות ציונים והעדות.
בצחוף צילום של הספר הנדר ביותר

"סדר מצוות הנשים"

שנדפס בקרاكא שם"ה

זברון אהרן
בעיה"ק ירושלים תשס"ז

הleshon, דעתך שאין צריך שם תיקון. פ' העניין זה רק יסלק הדף. וכל זה איננו שורה עלייה, ומאחר במקומן שנכתב מלא ופעמים נכתוב חסר, ואפל' כן ואין בכך כלום, וכמה פעמים בא זה לא עשייתך כן, لكن אין צורך שם תיקון. ואט רצית לעשות שם תיקון אווי היה לחתם הווין, כי אין זה מעיקר השם ואין בכך כלום וכח'ג עשייתך בז'יד של אלדיינו שצ'ו'ת על תלות הי'יד:

השיב לי שאין לגרודר ולא לתלות ולא לקדור בעניין זה רק יסלק הדף. וכל זה איננו שורה עלייה, רק הנלע'יד כתבתה:

נאם הקטן בנימין אהרן ביר' אברהם סל'ז'יק ז"ל

אחר זה כמה שנים נשאלתי מבני הגadol ר'ם ואב'ר' מהדור' יעק' שמנצא בס'ת בפסוק [דברים לב, ט] ויטוש אלוד שעשו, שם אלוד חסר ו'י'ו, והשבתי לו בזה

סימן נה

א'ב'א למנין, חציה בכל עניין, וחוכה ליאו'ת הבנין. הנקנה בקנין, לאחובי בני הנדרול האלוף והותיק ר'ם ואב'ר' פ'ה מהדור' יעק' נר'ו יורת, שבעתם כשם וויה. עתה באתי להסביר לך על דבר הין שර' שכמתבי, הנה חסמי וחשתמי להפסד מרווחה כהה ומחזרתי על כל צידי צדדים למור ולבקש ולמצוא היתר לדבר זה, ולא עלתה ביני כי לפ' הנרא הוא חמיר טפי מהשבר שלנו. וק'ז מכו'ת הבהיר וחו'ם האדומי שכל אלו אינן חמץ גמור רק שקצת חמץ מעורב בהן, אבל יין שר' הוא חמץ גמור בלי שום תערובת, כי הוא נעשה מעשן האיקרי ומזיעת ההבל מתחבואה המהומצת שקורין מל'ז', והעשן הוא עיקר המאכל, ולא כדורי אינשי דין שר' אין בו ממש ואינו אלא זעה בעלמא.

וראייה מתשוכת הרא"ש כלל עשרים סימן כ"ז והטור י"ז סימן צ"ב הביאו, ששאלת על אלף חולבת אם יכולין לחת למטה בכירה תחת קידרה שלبشر, נ"ל שאסור, ואפלו בדיעבד אם נעשה הייתה אוור

ח. בטיז היגי כתוב ותמונה הוא דמה בכך שפעמים מלא הו, כיון דכן הוא בספרים שלו מלא בו'יו קפidea יש בדבר, ואין כאן תיקון לתלות הי'ו כיון דמגgor השם הוא במקומות הזות. ועי'יש בח'י הגרשוני (ס' צה) שהחסים להשי' והביא ראייה לדבריו מספר שער' אוורה עיי'יש.

א. בשור'ת נו'יב מהד'יק או'יה ס' י'ת תמה על לשון זה דמשמע מדבריו שיש ביטול אחר שיש בו ממש, וכי'ם בסוף דבריו עוד דאפלו ביטול ביטול גמור, והדבר יפלא שהלא לשון זה נתן מתחילה על הביטול.

חו'ר וישאל שאחר קר' סמו
בא אחוי הקטן מן
שותפות באוטו יין שרפ', וא
יין שרפ' לגוי אחד קודם ז'

כתב עד כיון שאמר בפה נ
שכתב שכונתו על דברי הר'
בלב, וא"כ כיון דלבו בל עט
עסוק לדברים שבלבו. ועינן ב'
ב' בנו'יב היגי הקשה שכינן
דאיסורא לא ניחא לה למי'
תמה בנדון הרכרות שלוחוי
(סק' ח') שמספרש דברי המ'ב.
ג. עי'יש בר'ין שכתב בפירוט
הבחן צריך שיבטל לבבו, וצ'
ד. בהגחות ברוך טעם כתוב
בד"מ סי' תמו'אות בשמות
ה. מבואר מזה שהשאלה ה
חשיבות דבפסקת.

כదמرينן לא ברק תוך הפסח יבחן לאחר הפסח כו' וכדאיתא פ"ק דפסחים נ"ע".
ועוד דאם רינן החם [שם] א"ר יהודא אמר רב המוצא חמץ בתוך ביתו בפסח ביר"ט יכפה עליו כל', וכותב הר"ן. נ"כ ע"ב ד"ה המוצא ולאחר יו"ט שורפו. והתם פשוט דאפיילו בביטלו כבר קמיiri וכדאיתא בטור או"ח סי' חמיו', וא"כ ומה התם דבשוג הוא בלי שידע כבר לא מועל הביטול וצריך לשורפו, ק"ו הכא דעתך ודעתיה עליה, ודבר פשוט הוא ואין צ"ע כלל. וטרחתי למצוא לו דרך היתר לשוחיה לתערובת חמץ, וגם זה לא עלתה בידי כי הוא חמץ גמור וכמו שכחתי לעיל. והלך יבערנו מיד ואין לו מקנה אלא בשבירת החבויות וילך הין שרף באיבוד', וזה יעשה מיד שלא יעבור בבבל יראה וככל ימצא. ושלום.

כנפש אביך
בנימן אהרן ב"ר אברהם פלניך ז"ל

תהייה טו ע"א מה מהני, זה ביטול בפיו ובשופטי ולכו בלא עמו שהרי לא ביטול בלבד גדרתיה עליה, ומאחר שהוא עדין בכיתו נברשותו החצירו קנה לו ואפי' שלא מדעתו. נ"כ בנדון דידן שהוא מדעתו ונחאה ליה בקיומו, והביטול הוא עיקר בלב ולא בפה פראמוריין [פסחים ח ע"א] מבטלו בלבו. ובכל מקום דאם רינן מבטלו בלבו ודיו בגון פמפולת [שם] או באוצר חטים שנאזר ל' יומן קודם פסח [שם ו ע"א], הינו רוקא שמבטלו למורי ואין לזכות בו כלל לעולם, אבל בכח'ג דדעתיה עליה ודואג עליו ודאי שאין פטלו בביטול גמור שאז אינו עובר עליו מראורייתא, מ"מ מדרובנן חייב לבعرو ולקיים בו מציאות ביעור שריפה. ולא מבעיא בימי הפסח, אלא אפילו אם שהתה לאחר הפסח מ"מ אפילו לאחר הפסח בעי ביעור שריפה,

סימן נט

בכפר אחד, והקנין היה בכקס לבד בלי משכבה וכל קניתה מקום. ונסתפקת اي סני בהכי מאחר שנחלקו בו רשי' ור'ת, רשי' [נקבות יג ע"ב ד"ה אף ע"ק] אית ליה דגנו קונה בכקס לבד, ור'ת

חו'ר ושאל שאחר כך סמוך להכנתת תג הפסח בא אחוי הקטן מן הדרך שהיה לו ג"כ שותפות באותו יין שרף, ואומר שהוא מכר אותו יין שרף לנו אחד קודם זמן איסורו בהוותו שם

וכتب עוד בינו שאמר בפה מלא לנו כל חמירא מה לנו לדברים שבלבנו ודברים שבלבאים דברים. ויעיש שכטב שכונתו על דברי הרין שביטול אינו משומש הפקר אלא הוא רק גילוי דעת מה שבלבו ועיקר הביטול בלב, וא"כ כיון דלבם בלא עמו אין כאן גילוי דעת, ולפ"ז אם יאמר שהוא מפקיר הו הפקר גמור ואין לנו עסק לדברים שבלבו. ועיין בשווית חת"ס או"ח סי' קיד שישיב דעת חמ"ב.
ב. בנובע הניל הקשה שכיוון שאינו רוצה לזכות האין יזכה כיון שהוא חוב לו דעתך יעבר על ב"י. ועוד דאיסורא לא מיחא לה למייקני. וכ"כ בהגחות ברוך טעם וז"ל, ועיין תש"י הרשב"א שמובה בבי' או"ח סי' גמה בנדון היכרות שלוחים הגאים לדורון בי"ט האחרון. וכותב שוב ראייתו בספר פמ"ג בא"א סי' תנמא [סק"ה] שמספרש דברי חמ"ב.
ג. עי"ש ברין שכטב בפירוש זוויל ומיהו בבבל יראה לא עבר דהא בטליה בלבייה מתאפשר דאם רינן لكمן החודק צריך שיבטל בלבו, וצ"ע.
ד. בהגחות ברוך טעם כתוב זז"ל, מה שהצריך שבירת החבויות היינו משומש שביע הרבה חמץ בפסח, ויעוין בד"מ סי' תמצ'אות בשמות נראת בדברי המחבר. ויעוין מג"א ר"ס תנא וצ"ע.
ה. מבואר מזה שהשאלה היה בפסח ולאחר פטח ליכא בלא יראה, וקשה מה מקום היה להניר החזקת החבויות בפסח.

שם תיקון, כי:
תב חסר, ואפיילו
ברח הוא להיות
ים בא זה לידיו
זום תיקון. ואם
זוי היה למלחות
ולאין בכך כלום,
אלдинו שצוחית:

האלפס הוא כמו
זה אנו מחמיין
שאיינו בן יומו,
זין כל שאינו בן
מוחה"ר אליעזר
אל מהרב הגדול
ל מה מחמיין
צילו כשאינה בת
ביסוי הוא מקבל
יעשן האיד והוא
יך המאכל, וכן
שאיינו בן יומו.
בכוחת הבעל
ברין עליו מושם
זין שרף דחמיר
ים ארבי אליעזר
ספק.

קדום זמן איסורו
כל חמירה כו'
איינו עובר עליו
בטיטול זה אין בו
זובל ושרץ בידו
מלא בו"יו קפidea
הגרשוני (סי' צה)
אחר שיש בו ממש
תחילת על הביטול

(15)

שאלות ותשובות

בית אפרים

מאת

גאון ישראל ותפארתו, גדול מרבן שלו

רבי אפרים זלמן מרגליות זצוק"ל

מבראך

נדפס לראשונה בחיי המחבר בשנת תקע"ח לפ"ק

ועתה יול' ב מהדורא חדשה ומפוארת

עם הרביה תיקונים והוספות

ע"י המכון להוצאת שו"ת בית אפרים

פעיה"ק ירושלים טובב"א

בשנת וכידו בית אפרים (תשע"א) לפ"ק

כהןר כמצעי צעוס". ומי נומן סודקה על מלקי צולמי נגנות חמימת דרכי טמן לכרס.

ובהנזה לסת עמל טג"ס ופיוליס, מוקמי ל' ומילויים עליים. צעוז צורה מרכז וטמים.

דברי וערדא
הק' אפרים ולמן מרנויות מבארד

הוציאו קדמוניים והאמינו זה קלצה, כל גם היה כמוגה על ספל סיטל ל"ת ז"ל פסקם וכטלווטי שלמג"ן נ"ג פרק [יק' נומלן (קלד)].

ומקרוב נפק מפל ממליט פטקל, וכרגית (על חנ"א שם) קלה צעוזם קפה, אבל גס הום לה עמד על קג"ה סלמיות. וגס מה פכתן לפrect מה סכט המגן לכרס ו"ע על סללי מה כו' נס נון עמו, עין טם, והלגייס נוליס

סימן מה

בדין אין ערך אונח מועט ממתק חמיעין, הס יס לו דין ממן גמור לו לו.

אפרן מורה, ואנן נהגין בר' יודא לשורפו. רוח איננו, דאנן נהגין לחומרא בר' יודא, אבל לא לעשות מעשה להקל נגר רוב הפוסקים כמו שבתב הרא"ש ז"ל (פסחים פרק ב סי' ב) דהנאותים והרכבה פוסקים פסקו כרבנן, והוא להו נCKERין ואפרן אסור כמו שבתב הרא"ש (שם סוף סי' ב).

גם אין להתרור מטעם דחרכו קורם ומנו מורה בהנתאו אפילו לאחר מכן זמנו (פסחים כא), חרא, דהא כתבו הפוסקים (עי' שם כתום ד"ה חרכו) דודוקא שנופל מלאכל לכלב, ובנידון דירן לא נפסל מלאכל לכלב, דהא נתניין אותן לפני חזירם כמו שכתחתי, ועוד, דהא כתוב הרא"ש אותן לפני חרכו קורם ומנו אסור באכילה ולא שרי כי אם (שם סי' א) דחרכו קורם ומנו אסור באכילה ולא שרי כי אם בהנתאו, וכן פסק הבביה יוסף ז"ל בש"ע שלו (ס"ה חטף עף ט) שהרי לא כתוב אלא מותר לקיימו ולא כתוב שמותר באכילה, ולשונו הוא לשון הטור (שם), והתו ז"ל כתוב דמותר לקיימו ולענין אכילה פלייגו, אם כן הבביה יוסף שכח מותר לקיימו משמע רשותם דבראכילה אסור, ופושט הוא (וראה מפסחים דף כ"ד).

מכוח הכל משקין הוא שלא בדרך הנתן ומותר מן התורה אבל מה שנראה לי להתרור מראורייתא לפחות, הוא מטוגניה דפסחים דף כ"ד (ע"ב), דגرسין התם אמר ר' אבהו אמר ר' יוחנן כל האיסורים שבתורה אין לך עליון אלא בדרך אכילתן למעוטיו מאי אמר רב שימי ברashi למעוטו אוכל חלב חי, איכא אמר ר' אבהו אמר ר' אבהו אמר ר' יוחנן כל איסוריין שבתורה אין לך עליון אלא בדרך הנתן כי, עד אמר ר' זורה אף אנן נמי תניינה אין סופניין את הארכבים משום ערלה אלא על היוצאה מן הוויתים וענבים בכלב, מאי טעם לאו משום דלא קאכל

ט' הועתק מממצאות כמו יס בגון צעל מגיני אולם ופני יוקען ז"ל.

שאלה. אין שرف שעושים במדינתו אלו מן שיפון ומשבליין שועל ומהמצוין אותו תחלה ואחר כך מבשלין אותה בירוח ועולה החבל עד שהיא מועת ויוצאת היועת דרך הסمفונות וחזרין וגונתני זעה זו בירוח וחזרת היועת ומועת ויוצאת זעה זו דרך הסمفונות, ותו הינו שرف ששתוני בארץות אלו, אם יש בו חשש חמוץ או לאו.

זו בזה מכמה טעמים, ומכאן שאין להתרור בנד"ד מטעמים אלו

תשובה. אם בנו להתרור מטעם דזעה בעלם הוא, כראמרין בכיצד מברכין (ברכות) דף ל"ח (ע"א) גבי דובשא דהMRI, ובפסחים דף כ"ד (ע"ב) גבי אין סופניין את הארכבים משום ערלה אלא על היוצא מן הויתים וענבים בלבד וקאמר אבוי טעם משום זעה, הנה כבר קדמוני גדור בדורו הריב"ש ז"ל שכח בטמין ר' נ"ה דירן שرف שעושים מיין נסך לאו זעה הוא, הדזעה הוצאה מן המשקון החמין הרי הוא במשקון עצמן.

גם אין להתרור מטעם דהHAMIZ משנה טumo ומראותו והליך טumo וריאתו וממשו, כמו שכח הריב"ש (שם) גבי אין נסך, הבי נמי נודע כי מה שנשאר מן הדגן אינו ראוי למאכל אדם כי אם נתניין אותו לחזירים, והוא כאמור בעלם כרמשמע באותה תשוכה דהזי באפר, ועוד כאן לא אסר הריב"ש אלא בין נסך דהזי בעכודה ורה ובעורדה ורה שנשרפה אפרה אסור כדאיתא בסוף תמורה (ל). והביאה הרוב הנ"ל, אבל חמץ דר' יודא דסבירה ליה דבשורייה געם (פסחים כא) אפרו מותר כדכלי בתמורה (שם) דכל הנשרפין

אפרים

אורח חיים

בית

שנו

(נסמוך) בשם הרמב"ן, וכן כתב הר"ן (שם ד"ה מ"ר) בחדיא, וכיון דכל משקון של שאר פירותיו הו שלא כדרך הנathan, אם כן נידון דין נהו דלאו זעה הוא אלא משקה כמו שבכתב היב"ש (פי' רינה הניל), מכל מקום אינה אמור כי אם מרובנן.

בזה דלא אשמעין התנה אלא במשקון ולא בשאר שלא ברוקן

ואין להקששות רעל ברכך אי אפשר לומר דלכ"ע היו משקה דשאар פירות שלא כדרך הנathan, (ואם) [ראם] כן למה לא התיר התנה (פסחים כה: הניל) כי אם משום זעה ולא משום שלא כדרך הנathan, מRELא אשמעין תנא בפרי גופא והו לבלו הכי שרי, אלא שמע מינה דסבירא ליה לתנה דכל האיסורין אפשרו שלא כדרך הנathan, ואם כן תיקשי מהתני לר' יוחנן, אלא שמע מינה וכברך הנathan הוא. יש לומר דלאו קושיא הוא, דהנתנא קמ"ל רהיזוא מן היהיטים וממן הענבים חיבין עליו ולא הוי זעה, כמו שכתחבו התוספות בפסחים (שם) ד"ה אלא הכא משום רזעה בעלמא הוא, דאי לאו קרא דפרי פרי מכבריים הוה אמינו דגמ' תירוש וצחר זעה, וכן כתבו בחולין בהעור והרוטב דף (קב"א ע"א) [קב"ה] ד"ה והזר מיטי בו. אבל אבי פריך שפיר, דאי טעמא דתנה משום שלא כדרך הנathan הוה ליה לאשמעוני בפרי גופא, והתם לכא למימר דקמ"ל דתרוש וצחר כדרך הנathan הוא, דפשיטה הוא דזוזו עיקר הנathan להזיא שמן ווין, אבל זעה שפיר קמ"ל. אבל שייחוק אבי עם ר' יורא אם הוא דרך הנathan אם לאו, וזה אי אפשר בשום פנים שיחלקו בבר, ופירושו רabi לא משמע כלל הכא אלא כדכתיבנא.

ובפרק חבות (שבת קמד: קמה) מסקין דכלחו פירות לאו למחיטה קימי כי אם זיתים וענבים ורב רורה אין חיבים כי אם על דרכותן, ומڪצת שאר פירות כגון תותים ורומונים אסרו רבנן משום זיתים וענבים, ושאר פירות מוחרים אפילו לכתהלה, מבואר כל זה בהלכות שבת בהרמב"ם ו"ל פרק כ"א (להלן ב') והטור סימן ש"ב, אם כן אין זה דרך הנathan.

והשתאathi שפיר גמי הא דמקשי התוטפות פריך העור והרוטב (חולין קכא. ד"ה והדו) דהכא מיטי לה מפרי פרי ובפסחים פשוט לה מהכא דשלא כדרך הנathan מותר אלמא טעמא משום הכא הוא בו, ולמה הקשו מסוגיא דלא קימא הכא ואיך למדחי דלמא סוניא דהכא אלבאה רמסקגא דפסחים קימי, והוא להו להזעתן מן המסקגא רהטעם משום זעה כמו שהקשוו בפסחים (כ"ה ד"ה אלא). אלא שמע מינה דדברי אבי אין אלו דיחוי דלכ"א למפרש

להו דרך הנathan, אמר ליה אבוי בשלמא אי אשמעין פירא גופא דלא קאבל לה דרך הנathan שפיר אלא הכא משום רזעה בעלמא היא.

אם כן מוכח בוגרמא דהמשקון היוצא משאר פירות לאו דרך הנathan הוא, ואם כן הכא נמי, נהו דלאו זעה היא אלא משקה, מכל מקום שרי מדורייתא לפחות. ואע"ג דדרחי להacci, היינו ולכ"א למשמע מינה דעתכו הוא משום דלאו דרכ'h הנathan, אלא איסורין אלא דרך הנathan, אבל מינה דאי חיבים על כל איסורין אלא דרך הנathan, אבל בהא לא אשכחן דפלג דזוזו לאו דרך הנathan, וכבר כתבו הפסוקים דכל מצרקי דאפשר למייעבד לממר שלא נחלקו תנאי ואמוראי בהא עבדין.

ואם כן כיוון דקיים לנו יותנן דאי חיבים אלא דרך הנathan, כדוגמת מדברי הר"ף ז"ל (שם ו): שהביא עובדרא דמר בר רב אשוי (שם כה) דישיף לברותיה בגויה הרא דערלה, ואיכא תורי לשינוי לשינה קמא משום דאי שתה צמורתה בשעת הסכנה דמייא ולשינה בתרא משום דרווי שלא כדרך הנathan, והרבבר דזוע דהרב בכקס' משנתה (מאכ"א ט, כב, ערין ג, ח) פוסק כלישנא בתרא, וכמו שכתב הבב"ט יוסוף באה"ע סימן י"ז (ר"ה ומ"ש ואם באו) ובכמה דוכחות. ואפשר דבהא הלכתא כתרווייהו לישני, דהא אמרין בע"ז דף (כ"ה) [כ"ח ע"א] דהא אישתא צמורתה מכמה של חל' דמייא ומחלין עלייה את השבת, והביאו הרב פרק שמנה שרצים (שבת מ): אם כן אם מחלין עלייה את השבת, כל שכן שאר איסורין דשרוי. גם כלישנא בתרא הלכתא הכא, דהא הבב"א (ר"ף פסחים שם) אחר כך מימרא דאבי הכל מודרים דכלאי הכרם שלוקין עליהן אפשרו שלא כדרך הנathan, משמע דסבירא ליה דבשאар איסורין לא לקי אלא כדרך הנathan. וכן משמע מדברי הר"א ש"ז ז"ל (פסחים פריך ב ט"ב) דשקל וטרוי בלישנא בתרא, ומישמע רמסיק הכא. וברור הוא בעניין כך, דאי סלקא דעתך דמספקא להו, אם כן פשיטה דלחומרא נקטנן דאיסורא דאוריתא הוא, והוא להזעתן לישנא בתרא גם מימרא דאבי למורי. וכן פסק[נו] הרמב"ם ז"ל בהרדייה פריך י"ד מחלכות מאכילות אסורות (להלן) והטוער י"ד סימן קנ"ה, וכן כתב הרמב"ן ז"ל בסתור תורה האדים (שער) [ענין] המכונה (ר"ה מר בר רב אשוי), והוליד ממנה תולדת ובאיםוין של דבריהם כגון חמץ שעבר עליון הפסה אפילו כדרך הנathan מותר להתרפאות שלא במקומות סכنة כי היכי דשרוי איסור דאוריתא שלא כדרך הנathan אע"ג דאסור מרביביהם, והביא דבריו הר"ן ז"ל (פסחים ה ר"ה וראית).

ואם כן, כיוון דMOVICH דשלא כדרך הנathan אין לוקין, אם כן אין אסור כי אם מדבריהם, וכמו שכתבתי לעיל

יא
תhn
כמו
אם

הו
אם
חום
זנא
ירא
ותhn
יך
על
עת
שות
זה
עור
אבל
יך
יכא
ופר
אתhn
וכא
לא
אי
רים
רות
בת
; כנ

עור
ופר
ותhn
לא
יבא
קנא
לאן.
ושט

בית

סימן מה

אפרים

שנו

הינו אפילו מדרבנן, ואמאי פטר מדרבנן, כיון דלאו ויעה הוא. והוא ליה בגוף הפרי והו ליה לחובי מדרבנן לפחותות, ובוקיימא אין בכל איסורין אפילו איסורי דרבנן לא שרי באכילה, רעד כאן לא התיר (הרמב"ם) [הרמב"ן (תג"ל כ"ה ואם כן כיון דקיים לו)] אלא לרפואה אפילו בדרכ שאין בו סכנה, אבל באכילה בלבד רפואה אין לנו אפילו שלא בדרכ הנatan, אלא על כורך ויעה הוא, וכיון דזעה הוא לא גורו חכמים באיסור דרבנן כמו שאכבות لكمן (עי' טף התשובה א"ה).

ואם כן וכינו לדין רהכא ליבא חמץ אלא מדרבנן.

מברר דסוגיא דחולין קב: מיריו ריק כשהוא כשותחו בדור הנatan

וain להקל דגבוי חמץ שאינו דכתיב נפש לרבות את השותה בראמירין בהעור והרוטב (חולין קב), וכראמירין התם מהחטו וגמרו אם חמץ הוא עונש ברת, וכיון דריבתה תורה גם שתיה, אם כן הוא הדין למשקין היוצא מן החמאץ, ודוקא בידי רכוב אכילה לא מחיב כי אם בדרכ הנatan, אבל בידי ריכוב אלא כתיב אכילה דוקא, חייב בכלל, כמו כלאי הכרם כיון דלא כתיב בהו אכילה חייב בכלל (פסחים כד).

וזה אינו, דבמהחטו וגמרו שאין שהמתה גוף החמצן אלא שאכלו דרכ שתה, וסלוא דעתא אכילה כתיב להבי אליבא נפש, אבל משקין היוצא מהן מסקין התם (חולין קב) אמר ר' יהושע דראי חייב אלא היוצא מן היותם ולא בשאר פירות, ואם כן גם בחמצן הי הבי שלא תהי המשקה במותו, כיון דשלא בדרכ הנatan הא, ודוחci תיסיק אדרעתן דשתיה ראי מרבויה יהוה חמור ממה דכתיב בקרא בהדריא, ולא דמי לכלאי הכרם דחתם לא כתיב אכילה, ועוד דמה לי אכילה או שתיה, וכי היבי דלשון אכילה משמע בדרכ הנatan דוקא הוא הדין שתיה.

תדע, שהרי אמרין התם דילפין טבל וחריש וכלאים מתרומה וחדר מהנק או בכורים וחדר מהנק, משמע רבכורים וחדר מהנק שניהם שווים כמו שאוכית לפקן (ר'ה וא דאמרין), וכיון דרבכורים אין מביאין משקין אלא מוציאים לפירוש רשי"י (חולין שם ר'ה מתרומה) דפירוש ראי מרבכורים וחמצן, אם כן גם גבי חמץ לא היה משקין שלו כמותו כיון דחמצן לא שייך כי אם בשאר פירות שם חמשה מיניהם, אלא אפילו לפי פירוש התוספות (שם ר'ה אלא) דלא קאי אחמצן, מכל מקום משמע דחמצן שהוא להנק, דכל הסוגיא דחתם משמע דכלן שווין.

מין, אבל לפי האמת אפילו ללא טעם דזעה פטורין שאר פירות, כיון דהלהתא בר' יוחנן.

ועוד דהנתנה קמ"ל דזעה הוא, דנפקא מינת לכמה דברים אחרים, כגון לעניין ברכות בריאות בצד אחד מברכין (ברכות לה). וגם נפקא מינה דאפילו בשאר דברים שחביבים אפילו שלא בדרכ הנathan כגון כלאי הכרם אפילו הבי בהא פטורין מטעם זעה, כמו שכחוב הרמב"ם פרק י' מהלכות מאכלה אסורה (להלן נב).

ועוד דקוושיא מעיקרא ליהא, דהנתנה נקייט כללים בדק מתניתין (תרומות פרק י' משנה ג), כדקתי התרם דאין מביאין בכורים משקה אלא היוצא מן היותם כי' ואין סופני בערלה ואין משנן מבורייתה בתמורה ומעשר שני והויאמן מן זוחים וענבים, ורק נקטין לדינא היוצא מן הפרי, דרבפי גופה לא שייך האי כלל. ואבוי (פסחים כד: ה'ג) לא הקשה מעולם דלאשמעין התנא בפира גופה, דוראי תנא כליה נקייט ואתא, אבל אבוי אמר בשלמא אי אשמעין תנא כי', רצה לומר אי היה התנא קתני הבי מזמן למדיק, אבל השთא דנקיטה תנא לדיניה במשקון אייכא למשקון טעמא אחרינא, אבל הוא לא קוושיא היא מעולם דלינקט התנא בפירה גופה, כמו שכחוב דהנתנה כליה נקט. ואם כן למאי דקיים לא לפি הלכתא, נוכל לומר שפיר דטעמיה משום שלא בדרכ הנatan.

ואין להקשوت אם כן מנא ליה לתלמידו באכיד מברכין (ברוכה לה) דר' יהושע פטור למי פירות של תרומה משום זעה, ומיתוי סייעתא למיר בר רבashi, ועל"ג לאפשר שלא בדרכ הנatan הוא וליכא לאתוי ראייה. ולמר גומם אי הטעם משום שלא בדרכ הנatan מכל מקום לא מברכין אלא שהכל כיון דלא להבי קיימי, בראמירין לעניין קורא (שם לו) ושלקות (שם לה) כיון דלא נתני אינשי אדרעתא דהבי מברכין שהכל, מכל מקום למה נקט התלמיד טעם דזעה, هو ליה למינקט האמת, ובפרט למיר בר רבashi דסבירא ליה הבי כמו שכחוב ליעיל (ר'ה ואם כן כיון דקיים לו). יש לומר דחתם ודאי מוכח שפיר, דאי משום שלא בדרכ הנatan הוי ליה לפולני בפира גופה, דסבירא דפוטר משום זעה, דאי משום שלא בדרכ הנatan הוי ליה לחובי מדרבנן, שלא בדרכ הנatan אין ליקון עליון הא איסורא אייכא כמו שכחוב ליעיל (ר'ה ואם כן דמוכח). דהה ר' אלעוזר דמחייב (ברוכה שט) על כורך היינו מדרבנן, דתרומת שאר פירות גופיהו מדרבנן כמו שכחוב רשי"י בחריא בהעור והרוטב (חולין קב: ר'ה א'), ור' יהושע דפטור

רכיה נונא קרי בוגר איטה טעמו ולא ממשו, ברפריש רשי' בע"ז דף ס"ז (ע"ב ר"ה טעם) טעמו ולא ממשו בגין חלב שנפל לקדורה או חלב שנפל ונימה שאין ממשו בעין, וכמו שאכתחוב לנקון בעזה".

אלא שמצחתי בתוספות בחולין (שם) ד"ה היכא דלאו איסור הכא מאלו שכתב בשם הר' שמואל ז"ל להחק בין משקון היוצא מהן לחמצ' שהמהה, רהטם הוא גוף החמצ' אבל משקה דברירתא זו אין זה גוף הפרי, אם כן מוכח דמשקון דקטני בברירתא זו, אין פירושן מיחוי שליהם.

לכן צריך לפреш בעניין אחר, דאע"ג דין משקון היוצא מן → שאר פרות היי משקון, היינו מן התורה, אבל מדרבנן גרו על משקון דשאר פרות, כמו שאכתחוב לנקון (עי' ר' יה ומל' מקום קשה) אי"ה, ואילו הכא משקון כל איסורין, לא היי גורי רבנן בשתויה, דשותיה ואכילה תרי ملي וליכא למינור הא אטו הא, אבל כיוון דاشכחן דרבנן דרכ' שתויה בגין האיסור, גרו רבנן אפילו בשתיות משקון היוצא מהן, ולכך פריך (חולין קב) אמרוחי מנא ליה, כיון דעת ברוחך טבל וחדרס וכל ההני דקתני בברירתא מיחוי שלhn במוחון דאי לא הבי לא גרו על המשקון כמו שכתחתי, ואם כן מנא ליה.

ואין להקשוט אהא שכחוב הר' שמואל (בתוכו הנ"ל) דפרק אלאים ע"ג דלא כתיב בהו אכילה מכל מקום כיון שהוא גוף הפרי לא ליחיב בו, משמע דאם משקה פריך, שאין זה אמרוחי ראה גוף הפרי הו, אם כן מוכח דאם משקה פריך, דאי אמרוחי ראה גוף הפרי הו, דאי דרבנן כיוון דלא כתיב בכלאים מנא ליה מדאוריתא, דאי דרבנן כיוון דרבנן כתיב בכלאים אמרוחי אין לפטור כי אם היכא דכתיב אכילה, ואם כן גרו רבנן במשקון, כמו שכתחתי. ועוד, היכי אמר לו גמר מהה, והא הנק נולם במיחוי קמיiri, ומיחוי חיב גם בכלאים כיון שלא כתיב ביה אכילה, כמו שכחוב. הא לא קשיא, אבל כתיב ביה אכילה, כמו שכחוב. הא לא קשיא, ואכלאים פריך שפיר, ובכלאים שיר בענבים, ומשקון במוחון קאי אכל משקון, ומקצתן דאוריתא נינהו בגין ענבים, ואם בן לר' יהושע קשה בענבים, ושלכל הענבים חן משום יעה או משום שלא בדרכ' הננתן שניהם לא שייכי בענבים ופשיטה דאוריתא הו, ולכן פריך שפיר מנא ליה, ולר' אליעזר רוחיו כל המשקון דאוריתא קשה אבולחו.

ומכל מקום קשה,מאי פריך (חולין שם), דילמא מכל מקום דרבנן הו, כיון שאין גוף הפרי אינו אסור מדאוריתא ע"ג דלאו ויהו הו וכדרכ' הננתן הו. ואפשר לדלה"ר שמואל הא מנא ליה לאו מקשן הו, אלא התלמוד עצמו מפרש הכא, וידע דאי'א למילך ענבים מתרומה ומשאר ملي ולכן מפרש הכא, וכחאי נונא פירשו

ואין לומר עוד דכיוון דרבכתה תורה דרך שתיה, ודרכ' שתיה לעולם לאו דרך הננתן הוא אפילו אם שותה המיחוי, ואם כן הוא הין למשקון היוצא, כיון דרבכתה תורה שלא כדרך הננתן. דוחה איןו, דאם כן גבי חלב דמרבנן הטעם (שם עט' א) נמי מנפש דרך שתיה ליחיב אפילו שלא בדרך הננתן, ובפסחים (כ"ה) אמרין בהדייא דגבוי חלב פטור שלא כדרך הננתן. אלא שמע מינה, [שה]תהיית המחויל לאו שלא כדרך הננתן הו, רונגלי אינשי דעבידי הכא, אלא דסלכא דעתך למיטריה משום דאכילה כתיב, קמ"ל נפש, אבל לעולם כדרך הננתן הו.

כיאור בסוגיא חולין שם

והא דאמרין הטעם (חולין קב) דטבל וחדרס כי' משקון היוצא מהן במוחון, ע"ג חדש לא שיק כי אם בחתמתה המינין ואפלו הכא אמרין דמשקון במוחון, צריך לומר על כרך' דמשקון במוחון פירושו מהחי שלם במוחון דומייא והמותה אה החמצ' דאי לא תמא הכא יש תמא גרולה, דהא אמרין דגמرين לה מהרומה או בכורים וחדר מהנק, גבי תרומה ובכורים לא הו משקון אלו במוחון, אפילו אם נאמר דגבוי חמצ' וنبילה וחלב דאתרבו מנפש הו משקון היוצא בלא מיחוי נמי במוחון, מכל מקום היכא נפקא להו מתרוויזה, כיון דמחדא מיניהם לכוא למגמר דהא אית ליה פירכא כדאיתא הטעם, וצריך למיגמר גם מתרומה או בכורים, ואם כן היכי נימא תרומה תוכית, הדא גבי תרומה לא הוי במוחון. ואפלו נאמר דאהקדש בלבד קאמר הטעם דאותו מתרוויזה, אבל חדש כיון דאיסור הכא מאלו גמرين מהחמצ' וחלב וגבלה ושערצים לדלקא דעתה חדש מכל מקום התנא דתני כולחו בחדא שיטהה חדש ושבעית וכלאים והקרש כוון משקון היוצא מיה במוחון משמע מה דאיתא בחדש איזה נמי בהקדש, והא ליה, דהקדשathy את מתרומה או בכורים ולא הוי במוחון אלא בoitim וענבים. ורוצה לומר דהא ברייתא איתא כר' אליעזר דסבידרא ליה (שם) גם בחרומה ובכורים דבל המשקון כמוחון, דפשיטה דלא הוי שתיק תלמורא לאוקמה כר' אליעזר, כדפרק הטעם והוא דתנן אין מביאין בכורים כי' מני ר' יהושע הו והא דתנן אין טפנין מני ר' יהושע היא, הכא נמי הוי לה למימר הא ברייתא מני ר' אליעזר. אלא שמע מינה דהא משקון היוצא מהן פירושו מיחוי שלם, כמו שכחוב רשי' (שם ד"ה החדש) חדש קודם שרבב העומר ועשה שבר מן השעררים, ושבר גם השעררים נמחה במים, וכן משמע מדברי התוספות ז"ל בברכות (לה) ד"ה (זיהה בעלמא) [האי] דבשבר יש כוית ב כדי אכילת פרם, ואע"ג דכתבו שאין בו ממש שעוררים כי אם טumo, היינו שאין השעררים עצמן שם אלא שנמה מהם ואין השעררים בעין,

וუור דהא חשב.htm גם ערלה, וערלה פשיטא דרבנן היא כמו שכתחבו (הרמב"ם) [הרמב"ן] והר"ן ז"ל (הניל בר"ה ואם אין דקימא לו), ולמה נימא וזוהרמ"ס פליג כוון דלא אשכחן בהדיין. וכן כתיב הבסוף משנה ז"ל שם דסבירא ליה להרמב"ס ז"ל דראע"ג דילפ' ליה בהעור וההורטב מקראי סבירא ליה לרביינו דאמכתא בעלמא נינחו רמאי שנא מעלה, עכ"ל, הרי שכח ביהריא כמו שכתחבי, ולענ"ד נראה דבמה שהוכחות אין להשיבות. ולפי מה שכתחבי אין צורך לומר דאמכתא היא, דהראיה היא על ענבים רכלאים כמו שכתחבי.

בדין ציר של שרצים

ומיהו יש לעיין למה שכתחבי, גבי שרצים דרבנן (חולין כי) מה דהטעמאים צירן, וזיד אמרין פרק גיד הנשה (חולין צט): דזיעעה בעלמא הא, ואפלו וכי אחרבי בשרצים, אלמא דגמ' באען חייכים על זיעעה שלחן, דהא פריך.htm התם (קי) וליכותב רחמנא בשרצים וליתו הנך ולגמרו מיניה, ומאי קושיא דהוה ילפין גם זיעעה שלחן. והיוודר יש לתמota על התוספות שהקשו בפרק גיד הנשה (שם) ז"ה צ"ט (ע"ב) ד"ה שאינו ציר דזיעעה בעלמא הוא, פירוש ואינו אסור אלא מרבנן ומיהו ציר שרצים אסור דאוריותא מהטעמאים, ובפרק כל הבשר (שם) דף קי"ב (ע"ב) ד"ה ורוצבן הקשו לרמה ליה קרא לרוטבן והא טעם בעיiker דאוריותא, ותריצו דאיזטראיך דמיוחוי היה בכילה דסלקא דעתך אכילה כתיב ביה כראיה בהעור וההורטב, ועוד הקשו אם כן צירן מנא לנ דהא איזטראיך לרוטבן ויל דשקלום.htm הם, עכ"ל, וכן כתיב בביבות דרכ' ו' (ע"ב) ד"ה הטעמאים, אם בן סבירא להו להתוספות דגבי שרצים מהיב נמי אוועה והו שקול במחוי, וזה תימא, דמאי שנא ערלה. ועוד דהא משמע.htm התם (חולין כי) רכלאים ושביעות ותודה הי לפינן מחמיין ונבללה וחלב ושרצים כוון דאסטורן בא מאליין, ואם כן הוא הדין ערלה כראיה איסורה מהחדש, דהא ערלה אסור בהנהא, ופשיטה דאיבא למילפ' מכולחו בחדרא דהא ליכא שם פירכא בעולם, ואם בן נילפ' ערלה מכולחו דליך בו אועטה. ועוד דמאי הקשו בתוספות בפסחים (כה: דהא אלא) ועוד ורוטב (חולין כי) והרו דפרי פרי למה לי, והוא צריכא וצרכא, דסלקא דעתך למילפ' מהנטך דליך אועטה קמ"ל. וכן יש להקשות איסורה ובכורות.

וצריך לומר, דהוקא גבי שרצים יש לובות תרוויותו, דההתם ^ה כתיב נפש אכילה, גבי חמץ כי כל אוכל חמץ ונברחה הנפש (שמות יב, ט), גבי דם ונתחי פני בנפש האוכלת את

התוספות ריש אל' מציאות (כ"ט כא, ר"ה וכמו) דפריך וכמה, דלאו מקיש חוא אלא ר' יצחק גופיה מפרש הכה, וכן כתיבו ריש פריך יום הכפורים (יומא ע, ד"ה היא). והדברים מוכחים להן, דברור הוא דלמאוי וקאמר איןκ איןנו אלא מדרבנן, זעה פשיטה דגבוי חדש וכולחו איןק איןנו אלא מדרבנן, דמאי שנא ערלה, דהא כתבו התוספות בפסחים (שם ד"ה אלא) דהא דגMER פריך היינו לחיב בזוחים ונבעבם אבל לפטור בשאר פירות לא צריך קידא דמסכרא פטור כיון דזיעעה הווה, ואם בן מאי שנא ערלה מכל האיסוריין, ואם כיון דעל כרך מסקין דברייתא קאי אבל המשקין ורבנן דרבנן נינחו כמו שכתחבי, אם בן מאי פריך, אלא על כרך צריך לומר לנו מאן דהא כלו מדרבנן כמו שכתחבי.

וועוד יש לפреш דהמקשן דפריך מנא ליה לא ידע מחלוקת דר' אליעזר ור' יהושע, והו סיירה ליה בון רקהני ממשקין הוי במותן משמע דלקוי עלייהו, ועוד דהו סיירה לה דאין לה חלק בין משקין למחיי, והתרכז הוי מצי לשינוי והוא דרבנן ויש חילך, מכל מקום לא תירץ כי דמלכ' מקום ענבים צריך למילפ' מנא ליה כמו שכתחבי (ר' וה אין להקשטה), וכן לר' אליעזר דלא שני ליה מנא ליה, וזהו אמת ויזיב, וכל מאי ומשני החרצן גמור מהרומה או מבכווים הכל קאי ענבים כדאיתא.htm התם.

מוכיח דאין לה חלק בזה בגין האיסורים, וכןם אסורים מרבנן ולפי דעתך פשוט דאין לחיב בחמש ואינק איסורים בממשקין דשאר פירות יותר מבערלה, מכל הסוגיא משמע החם דcolsom שווין, דפריך.htm התם (חולין כי) והוא דתנן בחמץ והוא דתנן בחלב והוא דתנן בשאר מולי, משמע דכלוין שווין לעניין שתיה, וגם שקל וטריאי נמייה מהדרדי, ואם בן ברור בעניין דאין להעלות על הדעת דיש לה חלק בזוחם.

ובן נראה מדברי הרמב"ם פרק י" מהלכות מאכילות אסורה (להלן כי) שכח בכל האיסוריין בגין טלטל הקdash שביעות וכלאים ערלה כלוין משקין היוצאין אסוריין ואין לוין עליון חוץ מיין ושמן דערלה וכלאי הכרם שלקוין עליהם, הרי מבואר דאין אלא מדרבנן בכל האיסורים מטעם זיעעה לפחות, ולשיטה היה אפשר משום שלא כודך התאנן. ואין לפреш דהוא דאוריותא אלא שאי לוין עליון, דהא מהו תויה, דאיפלו אם נאמר לגבי חמץ היי כל המשקין במותן והו ילפין מניהם, מכל מקום להו כי חמץ שהוא באיסור לאו, כדרך המשמע.htm התם כולל סוגיא דאי ילפין דהוא מחברה היילא, כפרי ליגמר מגילה מטלבל, ומאי קושיא דילמא לא היילא איסורה בעולמא, אלא שמע מינה דבמה מתינו ילפין הכל, וכן בגין שרצים.

אפרים

אורח חיים

בית

שם

פרק העור וההורטב (חולין כט) דפרק וליכוב רחמנא בשרצים רצח לומר הטעמים ולילך הנך מיניהם וממשנו דאיכא למיפור מה לשרצים שכן טומאתן במשהו, גם לשניא רכחטו דבכמה טמאה נמי דריש משמע בהרא דקושיתם כיון דרשץ ציריך קרא ובכמה טמאה נמי אבל חיכי דליך קרא אין ציריך אסור כגון דגים אם כן טרפה דליך קרא מנא לנו, וברור הוא למי שיודע צורתה דשمعתא. ואם כן קשה, והוא גם בטרפה אייכא קרא.

אללא שמע מינה דוקא בשרצים איתרכי ציר מהטעמים ולא מנפש, כמו שכחטו בפירוש הראשון (ר' זרך למehr). אבל לפ' פירושו השני (ר' וזה יש למehr) דקים לחו בשרצים ובכמה טמאות, קשה מה הקשו, דילמא גם בטרפה קום לחו הבני.

הוזיא מכל הנ"ל

בכלא דמלחה, לרטעם דווייה פשוטא דאיינו אלא מדרבנן, אם כן גם לטעם דשלא כדרך הנתן נמי היכי הוא, ואם כן כיון דהבל היוצא מהמין משקין הוא חשב כמו שכחוב הריב"ש זיל (गיל טיש החשובה) והביא רבי הרמב"ם זיל (היל שם), אם כן לא עדיף ממשקון עצמן דין אלא מדרבנן.

ועוד נראה ברור, דאפיילו לטעם דווייה שרי כאן מדרורייתא לפחות, כיון דעיקר ראייתו (של הריב"ש) הוא דווייה על ידי אש חשב משקה, ונמי דהוי משקה, הא משקה עצמה ר' מניין אינה אלא זעה, ולא דמי לנדו רהרב"ש, רהותם אין נתקן קאי ואם כן אי חשב משקה هو כיין נסך, ויין הי משקה גמור לא זעה, משא"כ משקון דשאר מניין אינו אלא זעה בעלמא.

ואפשר דלהאי טעמא אם עבר עליו הפסח שרי אפייל מדרבנן, דבויה לא גרו באיסור דרבנן כמו שכחתי לעיל (ר' ואון להקש), וכיון דחמצ' שעבר עלי הפסח איינו אלא דרבנן לא גרו בזעה, גרע טפי מעיל ידי חערובת דעתך גוף החמצ' אפייל היכי לא גרו (פסחים ל), וכל שכן זה שאין כאן האיסור עצמו כי אם הזעה דפק מוניה ולא מיקרי בעין ושרי. אבל לטעמא דשלא כדרך הנתן, נראה דאסור [בדרבנן], כיון דהוי בנווי האיסור. הנראה לענ"ד כתבתי.

יווש בלא"א מוהדר יוסף
חוונה בק"ק קראקא יע"א

{עד לנו נמול נמאנא המכונה המכונה זיל סגנון זיל, וכפי סגולות מק' קلام מקיוס המכונה, ולמכונה זו רמו צפומ' פני יסוקע מלך מו"מ סוף סימן יג, עיין סס, ולפי ליליטס הומלים מי ימן

הדם (ויקרא ז, ז) ובפרשת צו (שם ג, ז) כתיב כל נפש אשר חאל [כל] רם ונברתה הנפש, ובחלב כתיב (שם פסוק כה) כי כל אוכל הלב ונברתה הנפש,نبي עוף טהור כתיב (שם ז, ט) וכל נפש אשר חאל נברתה הנפש,نبي עוף טהור כתיב (שם ז, ט) והכתוב שותה כי אם מה דשייך בה אכילה וטרפה, אם כן לא ריבבה זיהו גם כנ, כיון דאתרכי מהוי אע"ג דאכילה כתיב, ונברתה אכילה, וכיוון דאתרכי מהוי אע"ג דאכילה כתיב, וכן זיהו גם כנ, כיון דגס מהוי אין סברא, דאכילה כתיב, וכן פרשה ב, זב) כמו שכחטו החוטפות בגיר הנשה (חולין צט: ד"ה שני) נמי לא כתיב באכילה פ' שמיini.

ועוד יש למehr, דקים فهو לבנן דציר שרצים ובכמה טמאות לאו זיהו הוא אלא מגופיו מצאו, וכן מוכחה קצת מכברות דף (ו) ה"ג, דקאמר הלב בהמה למה לי רמאי שנא מהא דתניא הטעמים לאסור ציר, הרי דמלמי הלב לציר, גבי הלב אמרין החט דף ז' (ע"א) גבי מי רגילים של חמוץ כיון דעכברי ורטמי להבל מאי מגופיה קא מיצמי בו, הרי מושמע דhalb פשוטא מגופיה קא מימצוי והוי כמיוחו.

ולענ"ד מה שכחתי דוקא גבי שרצים אמרין היכי עם פירושו הראשון מוכחה היכי ברבבי החוטפות, שהניחו בתימא בפרק (כל הבשר) [גיר הנשה (חולין צט: ד"ה שני) ובכברות (ו: ד"ה לאסור), וזה לשונם: וקצת תימא כיון דציר קרא בשץ ובכמה טמאות נמי דרוש בתורת כתנים דכתיב טמאים הם לכם ווגים דליך קרא לא אסור מדרורייתא (הוכא) מיתוי רבא ראייה מהטעמים לאסור ציר של טרפה, עכ"ל, ומאי קושיא, הא גבי טרפה נמי כתיב נפש, דהא נפש דכתיב גבי נבלת עוף טהור כתיב היכי וככל נפש אשר חאל נבריה וטרפה (ויקרא ז, ט), דהאי קרא בנבלת עוף טהור כתיב בדריש רשי בפירוש התורה (שם), והיכי איתא בנדחה פרק יוצא דופן (נה) דף מ"ב (ע"ב) ופרק גיד הנשה (חולין דף ק' (ע"ב).

ואין לפреш קושית החוטפות מכל מקום (ד) מהטעמים לכוא למילך דהא בהמה טמאות ציריכא קרא אהרני ולא ילפנין לה מהטעמים וכן דגים, ואם כן אע"ג דליך קרא בטרפה מכל מקום מהטעמים לכוא למילך. דאם כן עדריפה הוא فهو להקש, דלמה לי קרא מהטעמים, היכי כתיב קרא בוגניה. וקושית החוטפות נראה בהרא למעין שם שהקשו כיון דליך קרא בטרפה מנא אין לאסור ציר, שהרי כתבו כיון דציר קרא בשץ כי, ומה להם להזכיר שרץ כיון דעיקר הקושיא היא מכחמה טמאות ודגים ולא ילפנין הוא הרין טרפה, ועוד מה צריכים להביא ראייה מכחמה טמאות דליך למילך משרותם, הא תלמוד עורך

שאלות נז'

שאלת נז' אונגרו, ז"ל אמר בכ"י ר' יוסט"ח כתוב
אתה קניין שפכו של עמי הארץ תזרע ומיטה
כמי מיטסך בן ברוח דס' ג' ס"ג כ"ה ס"ז ר' דודין
במר שאל ומי שמעתי ומי חנין לסתן קניין
מגננה פ' נחלה ע"ה ב' כונען שגור מיטה
שלם סוכאה קלה וננוון למן עינך צהורה
חלהך וכו' והם לנו מוזיא קלה טל כל ע"ג:
וכל מפלצע אסנה זו ענו ומהכו לטעם דתנן
חוoper בכל צאן מבינו כלהריך נסיך נמיכנא
ולקמן נטה פרך יער' נטה דצונו עם עיטה
מייליטין נמיינו:

ועל זה בס"ג לא' מתקין לעין וטעם רעננ' גומפל
כל הסוג הנז' בגו הנכ' ט' הנז' אטיגין
כל הקין בירוטתאי: וכבר כהן בט' ג' נז'
לא' בכל נב' טהור וזה צאן כון מיס ומולח
בעיטה עירקי עין צאנו. ווהוקן לטעתן דב' א'
מייליטין גמיינו בכל מעון טהר שערכן לו' כט' ס'
ט' נט' ק' ב' ב' : ק' האותה כהו מיל'י
לענין שח' קערובת: חול' תענעה לאנטנית כו' גן
רטהו גדר' לעיס עירקי עין גאניזון די'קי ליטגין

אבן ט' ק' סי' לי גאניזון סי' גל' לר' קניין קניין
ט' ערלה פ' מ' ו' ז' וא' מהלו' כל
שאטזין וואטקל' נחטמי מין נמיינו. וו' מאפלט
אטני כי'ל שוחר ע' חיטין צפ' לחוך עיטה חיטין
הו' ג' ר' וער' וער' עירקי מין נמיינו. וו' ג' ג' ג'
טל'ין כהונ' ציר'ון דט'קן דעל' דט'א'ר' דט'ו'ה
ער'ה ב' אט'ין אט'ין מקר'ו מאט'ו וו' ג' ג'
ט'ז'ן ז' אט'ין דט'קן דט'קן ז' אט'ין כהונ':
ו'ג' ש' ג' פ' ט'ר' ז' אט'ין דט'קן דט'קן ז' ג'
ער'ה ג'
ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג'

זהה סיוע ט' זו אט' דט'קן סט'ק'ג'ג' ג' ט'ו'
ב'ג' ז' ק' ג' כל' ט'ינ'ק'ר' ג'ט'ו'ם ג'ט'ו'ר'
ו'נ'ט'ע'ר' ב'ה'ר'ים ז'ו'ג' ז'ו'ג' ג'פ' ג'רו'ב': וו'
כ'ט'ל'ין סט'ק'ג'ג' ג'ט'ו'ר' ט'ו'ס' ז'ט'ו'ז' ז'ט'ו'ז'
ל'ג'ג' דט'ר'ט'ג'ג' ג'ט'ו'ר' ז'ט'ו'ז' ז'ט'ו'ז'
ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' וו'ג' ג'ט'ו'ז' ז'ט'ו'ז'
ו'ג'ג' ז'ט'ו'ז' ט'ו'ס' ז'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ו'ג'ג' ז'ט'ו'ז' ט'ו'ס' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'

אך ג'
ל'ט'ל' ז'ט'ו'ז' ז'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ז'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ז'ט'ו'ז' ז'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ז'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'

תשובה מאפי ע"ג ס'ק'ג'ג' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ג'ט'ו'ז' ס'י' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ל'ט'ל' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ל'ט'ל' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'

במקרא ט' ג'
דרכ'ים וענינים דרכ'ה קטורה ללקוק עלי'ם כטו'
על' נק'ם כר'ים ול'ג'ן ב'ג' ז'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ו'ג' ע' ט'ט' ז'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ס'י' ג'ט'ו'ז' וו'ג' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'

והנה ברכ'ס צ'פ'י אט'ל' מתק'ם ל'ט'ו'ז'
לי'ג' ד'ג' פ'ט'ק'ג'ג' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ס'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ו'ג' ע' ט'ט' ז'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'

ול'ט'ל' פ'ט'ק'ג'ג' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
רי'ג' ד'ט'ק'ג'ג' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ט'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ו'ג' ז'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ו'ג' ז'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ו'ג' ז'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'

דא'ט'ג'י ז'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
אבל נ'ט'ט'ג'ג' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ל'ט'ז' ז'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ט'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
אט'ט'ג'ג' פ'ט'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ז'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'

ז'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ז'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ז'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ז'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ז'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'

ו'ג' ע' ט'ט' ז'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ב'ג' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'

ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'
ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'

ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז' ג'ט'ו'ז'

הלוכות פמח תמאב

הפסד מרובה אף אם לא נאסור אותו אלא באכילה ואם אין בו הפסד מרובה אף אם נאסור אותו בהנהה טוב להחמיר ולאסור אף בהנהה כדי להושך לדבריו האמורים של ערובה שיש בו טעם חמץ בשם שאין בתוקף הפסח בכך הוא חייל לבعرو מן התורה ולפיכך אם עבר עליו הפסח ולא ביערו הרוי הוא אסור בהנהה כי אם על ידי פדיון או שימושו לנכרי חוץ מדמי טעם חמץ שבו דכוון שעבר על אישור של תורה

קגסוחו חכמים:

ח וכל זה יתבצע שקיבל טעם חמץ עצמו י אבל תשיש שנתעורר קודם הפסח בקדירה שבישל בה החמצ בויום ע"פ שאין בתבשיל ס' כנגד חמץ שנפלט לתוכן מן הקדרה מותר להשהותו עד לאחר הפסח לפי שיש מתירין אפילו לאכלו בפסח מטעם שתיכאר בסימן חמץ (עמ"ק) ואע"פ שאין לסfork על דבריהם להתייר ולהתיר באכילה מטעם שיתיכאר שם מכל מקום יש לסfork על דבריהם להשהותו עד לאחר הפסח ויזהר להצעינע

בחוור שאינו רגיל לילך לשם כמו שיתיכאר בס' תנ"א (עמ"ק):

ט ז' זעה היוצאת מחמצ הרוי היא עצמה של חמץ לפיך יי"ש הנעשה מתבואה חמוצה שקורין (مال"ז) אין דינו כתערובת חמץ אלא כמשו של חמץ עצמו וכן יי"ש הנעשה י' משמרי שכר של שעורים או של חטים דינו כמשו של חמץ עצמו י' לפיך ששכר הנעשה משוערים או מחותים יש בו כזית חמץ בכדי שתיתת פרס מהשכר והלכה למשה מסיני הוא בכל איסורין שבתורה שכל כזית איסור שנתעורר באכילה פרס מהיתך הרוי כל הפרס של היתר (ח) נ מהפוך להיותו בגפו של אישור עצמו וכל האוכל כזית מפרט הזה ע"פ שכזאת הזה אין בו כזית שלם של אישור הרוי הוא חייב כאלו אכל כזית שלם של אישור כיוון שוגוף ההתר געשה איסור וכיוון ששכר הזה שיש בו חמץ כזית בכדי שתיתת פרס געשה כלו חמץ והשותה כזית ממנו חייב ברת כמו על עצמו של חמץ לפיך גם יי"ש הנעשה משמרין של שכר זה דינו עצמו של חמץ שהרי השמרין י' יש בהן יותר חמיצות מבשבר עצמו לפפי שוגוף קמח השערות או החטים חמוצים הוא נצלל למטה בשמרין:⁷

ו' יי"ש הנעשה אפילו מhabואה שאינה חמוצה אלא יי' כבינה שהעמיד אותה בשמרי שכר וכן גבינה שהעמיד שכר או בחומץ של שכר או פי שיש בי"ש מתבואה שהעמידה בשמרי שכר אף על פי כן חייב לבenario ובגבינה ס' כנגד דבר המעביר אף על פי כן חייב לבenario בערב פסח מדברי סופרים ואם עבר עליהם הפסח ולא בעירם אסוריין אפילו בהנהה לפי שכל דבר המעביר אפילו באלה לא בטל ולא עוד אלא שכל דבר המעביר הרוי הוא חשוב כאילו הוא בעין ממש ולפיכך מי דבש קולני קומפליס (טומ' כ"ז מ"ל) ולפיכך מי דבש שהעמידה בשמרי שכר ובשמי מ"י הדבש זה העמידו מי דבש שני ובשמי מ"י הדבש השני העמידו מי דבש שלישי י' וכן לעולם הרוי חייב לבער אפילו מי דבש האחדון דכוון שמי דבש הראושן

קונטרם אחרון

* (עי"צ"פס"ד) (ח) נתהפק בו. * זאו ציטט לרפיו כייס אקלט מלכלי קמוקופוט⁸ וככל"ט⁹ ספקימי לו ווכן כמג בטול יו"ל ח"ג ד"ר ט' ע"ד) ז' והן טהראת'ל ורטב'ל מוקין על זה כמ"ק נעל¹⁰ מ"מ לילה נטמייל לרמיין מיס ודיל פפי מיס כי כן מטל נמ"ל¹¹ ומוק יונק¹² וטול למלכוני טקי' מג'ג דע"י כוית טכל למלכון לילך נילך קודם קפה ליטני למלכום ולמלמיות וחווין לילך נילך קודה קפה עליו ספקמי ולג מעו כי זא מומל נילקה (ל"ז) י' טילגנאל נקוף סימן מ"ז ולטנייס ק"ג יי"ט זא טעל מטל עז"ע וטולויס נמי' ר"א קמ"ע ט"ז ונען לילקה לאלהת'ל צ' וטולויס להענין דרכון זא מטל דגן שיעו פלא כטולויל נרכט'ל פלק צ' ספי (ל"ז) [ל"ז] פ"ז ע"י גפל פלט כי' מילג' וטולויס וטולויס זא מטל ג' קי"ל פלי עין נז"ל¹³:

(44) סק"ז: (45) סק"ז: (46) סק"ז: (47) סק"ז: (48) סק"ג: (49) סק"ד סעיף ט':

גמרה כרת וכדרין ולפי החוק) מ"מ מקלים בתערוכות חמץ [ושמה"ט מותר לננות בירה לאחר הפסת שהרי רוב הבירה מותרת ובcheinן ע"י תערוכות א"י' להחמיר].

מייחר בס' מעשה רב (אות ק"פ) שהגר"א לא אכל שום מאכל העשו מקמח שבשוק של ישראל שהיה קמח מקודם פטח והיה מכור לנכרי, שלא סמרק על מכירה חמץ שהוא מכירה גרוועה (ווק על מכירה גמורה יש לסמוֹק).

ב>Show"ת תשובה והנהגות (ח"א סי' שי"ט) מיקל מעיקר הוין בקמח לתות,,, ובShow"ת מהר"ש ענגל (ח"א סי' לד)..

* * *

סימן ר"ג

שאלה - להחמירם מהו למכוורת לנכרי 'יין-שורף' ושבר העשויה מא' מהמשת מני דגן (מן גרעין בלע"ז, כמו שמנצוי עשויין מהיטה או שעורה).

תשובה - נכוון להחמיר. בס' חוק יעקב (סי' תמא"ב סק"ד) מתרשי' משאת בניין (סי' נ"ח) דין שרף הרוי בחמצ גמור (לא רק תערוכות חמץ) ועובר לעיו בכל יראה, וכן מכיא שם בבא"ט (סק"ג) משווית שער אפרים (סי' ד') וכיה בשו"ע הרוב שם (ס"ט) וכן מביא שם בשע"ת (סק"ג) משווית חכם צבי (סי' כ') וכן נקט להלכה במ"ב שם (סק"ד) ושכח'ה במקו"ח ובפמ"ג ובחי"א, ומילא

הונפה וטלולא (AMILIA אסורה משום חמץ שעובר עליו הפסח) אבל כשבעל החנות הלא איש חרדי ומכר חמוץ לעכו"ם אין שעם להחמיר בזה, שהרי עשה המוכר כל הומטל עליו כמו שהורו והלא שיקחתו לבנקו לאסור חמוץ משום חמץ שעובר עליו הפסח].

רב' ארחות רבנו (ח"ב ע' כד-כה כ' שקמeh שלתמהו) (שבזמנינו שנארין החיטין בלחוטין כ"ז שעות) יש לנו רק דין של קמח מהשוק שאין עליו דין חמץ וראי, ומותר לאכלו אחר פסח אם המכורו לנכרי, וכן הוא השתמש בלחם שנאה מקמח ישראל שמכרוהו לנכרי, ושכן החוז"א זיל בעצמו מכר שק קמח לנכרי והשתמש בו לאחר הפסח, אבל חמץ ממש לא מכור, וכן בהגש"פ דבריו יואל (אות צ"ג) שמרן מסאטמאר זי"ע היה רגיל למכוורת קמח' להנכרי (וכן נזכר בהשטר מכירה שלו) אף שלא מכר חמץ גמור, וכן מביא בס' מרוא דשותחתא (אות קמ"ד) שם הגה"ק רמא"פ זיל אב"ד דירושלים עיה"ק תועב שהתייר למכוורת קמח לנכרי אף אותן המהמירות שלא למכוורת לו חמץ בעין, וציין המציג שכ"ה בס' פסקי תשבות (תמא"ח 44) שם החוז"א זיל, וכן מובה בס' אש"א ע' תיז) שמותר לקנות קמח שנרטב ונתחן לפניו פסח שיש תרתי לטיבותא, ספק אי' אם חמץ ע"י לתייה במים, כי' שאפילו אם חמץ לא חמץ כולם ורק חלקו ונחשב חמץ בתערוכות, ואפילו המהמירים שלא להשתמש בחמצ גמור שנמכר לנכרי (באופן שאינה מכירה

זמן מה, במאם
זכך בירור.

עמי יעקב (נק'
צ' צ"ג) דקמ"ה
לפני הטהרה
ורי הוא בחזקה

קוב, גליין, ט'
ירך בהמציאות,
שוק שכומינט,
פערינ"ג, ומאנ'
נמה מאלצצן
').

זה ייפ' לקנות
בד' לעכו"ם
א' לקנות קמח
כרכם לעכו"ם
ז' שעובר עליו
תמא"ב דקמ"ה
נבלל תוך רוף
עה ועובר עליהם
אותות דמאחלה
יסור תורה לא'
אלסלול בעצמו
י' שאין מצוי
ים לקנות קמח
שו"ח תשבות
ימז"ז שליט"א
משום שרוב
בוואר בשו"ח
ריה אצלם הוא

גמו

קעטשא"פ - מאי
מאסטער"ט ועוד כיר'
ובן בוגע מכירת ש
אלכוהול. רוכם שכאהה"ב עי
(קאר"ז) ואין בו ו
שאוור. (יוס"ט בלע"ז) שלן
שאוור שבתורה ע
(שנעשה מאוליעסע")
* * *

סימן ר"ד

שאלה - בדבר החומר
לאכול אחר ה
גמר שמכרו ישראל לו
הפסטה. ולהנוגין בן עד מ
תשובה - יש מהו
מקילים (וז
הפסיד). והמנעים יי
עלולם, ויש נמנעים רק עד
השבועות. בס' מעשה
והוראות הגרא"א, אותן קע"ז
אין ליקח מן השוק מה ש
ישראל ומשמרים ויין שרן
ישראל כי המכירה גרווע וכור
קפ"א) שאחר הפסטה אין ליל
(לחותה) מן השוק או מה ע
של ישראל שמכרו לו לעכו"ן
גרוע, ובנהוגות ישירות מביא
קנה שכר (אפילו בחודש שו
חמצן הנמכר כנהוג מטעם
המכירה שאין כל אדם יכול
וכן מביא באגרות סופרין

הרבה נמנעים מלמכור יי"ש העשו מאי
מחמתן מני דגן מטעם גדול הפסיקות
הניל, אבל ראוי העתקה משטר מכיר
חמצן של הגאון בעל באර משה
מדערעטען זיל שמכור גם יין שurf וכט
מיini גראסערוי שאינם חמוץ' עד כאן
ויצא דאיilo חמצן גמור לא (ואעפ"כ יי"ש
מכר), ואולי ממשום שיש ס"ס, שלכמ"ט
אף חמצן גמור מותר למכור לנכרי כמו
שנתבאר לעיל בס' ש"ד שיטת המקילין
בזה, ואולי ממשום שיי"ש אינו חמצן גמור.
מהו למכור להנכרי חמצן (עס"ג -
ווניגע"ר)

המחמירים שלא למכור לעכו"ם חמצן
גמר, מילא לפ"ז נרא
שה"ה לא למכור לו עס"ג שהוא גיב
חמצן גמור מה"ת שעתירובת חמצן שאין ס"ס
כגזרה (שהחמצן בנוטן טעם) חייב לבערו
מה"ת, וכש"כ בזה שיש בה יותר מכizia
בתוך אכילת פרט שאז נחפהק להיות כולל
בגוףו של האיסור עצמו עי סי' תמא"ב
(ועי"ש בקו"א סק"ח), מיהו במקומות
הפס"מ יש להקל למכור אף חמצן גמור
כמו שתכתבו למלטה.

מייהו יש לדעת דחוימן (ווניגע"ר) שלנו
בדרך כלל אין נעשה מדגן כלל,
רק מן קאר"ז (תירס) זאף שכותב על
הבקבוק שיש בו גרעין"ן (דונג) אצלם גם
קאר"ז נקרא גרעין"ן אלא שצרכין
למכורו להנכרי כל שאין לו הכשר שהוא
כשר לפסת.

וממילא שיכולין למכור להנכרי כל מני
מאכלים שיש בתחוםם וווניגע"ר

دلלה מהמירים שלא למכור לנכרי חמץ
גמר, ה"ה שלא למכור לו יין שurf
ולעליל בס' ר' ולהלן בס' ר' ר' ר' הבאו
ממרון הגרא"א ורעד"א ובועל ברוך טעם אף
לא קנו לאחר הפסטה יין שurf של ישראל
שמקדום הפסטה שמכרו לו לנכרי על חג
הפסטה שהוא מכירה גרווע, וחישבו עליה
משום חמץ של ישראל שעברה עליו
הפסטה עי"ש, אף שאיסור חמץ שעבר
עליו הפסטה לאثر החג אינו אלא מדרבן
משום קנס, כל שכן בוגע להבאים
למכרו על הפסטה שיש בזה חשש איסור
חורה של ביל יראה וכל ימצא], וכן החמיר
בזה מין מסאטמאר זי"ע (הגש"פ
טאטמאר אותן קפ"א), וכן בס' ועלתו לא
יכול (דף קס"ו) מביא מהגרש"א שאין
כרא למכור בקבוק וויסקי שהוא חמץ
גמר.

אבל משורה בית אפרים (ס"י מ"ח) מביא
השעות שאין אלא דעתה בעלמא,
ולאו חמץ גמור הוא, ועי"ש שי"א שהוא
רק חמץ נוקשה (דמoted לקיימו בפסטה)
עי"ש, וכן בתשורי יד אלהו (ס"י נ"ז) הנית
בצ"ע ד' הח"י כיוון שאין אלא כזיעה
בעלמא, וכן בהג"ה שבשו"ע הרבה שם
מובואר דבפסטה גדול יש לטמוך די"ש
ושאר דברים חמוצים וחrifim (שאי
אפשר לאכול מהם כזית בכא"פ) שאין
עוביים עליו בכל יראה אם משה אותם
בפסטה, וכן מביא בקובץ קרם שלמה (גלוין
צ"ו ע' ח') תשורי גאון א' שהשיג על הח"י
(ושכד שכיב וניים כ' הח"י להא מילתה).

← ולמעשה בוגע למכורו לנכרי (לאו
שאין מוכרין חמץ בעין לנכרי)